

ZALÁN TIBOR

Papírváros

– EGY LASSÚDAD REGÉNY ÚJABB FEJEZETE –

a fény olyan volt, mint a forró, bugyborékoló arany, elviselhetetlen ragyogás az ég hatalmas, vadul körbeforgó üstjében, belefolyt a szemembe a megolvadt fényesség, még a sistergést is hallottam, ahogy szétegette a szemgolyómat, felordítottam, rángatózva vertem magamat a sziklás vörös földhöz, a mélyben kordét húzó szamarak, sovány kis jószágok vonszolódtak, fehér tógás emberek hajtották őket a fejjel lefelé világban, a rakományuk dinnye volt és töméntelen mennyiségű, magasra felpúpozott bodzavirág, és azt is megéreztem, hogy valahol rajtuk túl, de még a közelben, hullámszik, ver a tenger, de annak is forró a vize, füst borítja a hullámszikát és valaki jár a vízen, valaki nem hajó, lép és időnként széttárja a kezét, mint a légszoros régi vásári képeken, fehér köpenye a sarkát veri, ez persze nyilván csak képzelgés volt, állapítottam meg később, mert a tengeren nem járkálnak csak úgy a megváltók ébredés után, ha lehet ébredésnek nevezni azt az állapotot, amikor az ember ájulásból nyeri vissza az eszméletét, a világ ilyenkor nem egyéb szétrázódott emlékek és benyomások bántó zűrzavaránál, sokáig nem láttam semmit, és sokáig tartott, amíg az arany teljesen átítatta a húsomat, attól kezdve már nem volt elviselhetetlen, csak kínzó a forróság, hiszen magam is lángoltam, belül a bőrömben, arany lángok terjedtek szét mindenütt bennem, a csontjaimat sem kímélték, és az arany hamu még akkor is ott kavargózott a mélyemben, amikor visszatért belém az élet, legelőbb hányinger formában látta jónak visszatérni, ami attól kezdve – egy ideig – állandó kísérője volt az életemnek, de nem tudtam hányni, csak öklendeztem és alvadt vér savanyú ízét éreztem szétszabadulni a számban, feltolakodott az orromba, amitől még rosszabbul lettem, forogni kezdtek a lombok a fejem fölött, azokat láttam meg először, így viszont pontatlan, mert nem *kezdték* forogni, hanem *forogtak*, attól a pillanattól fogva, hogy látni kezdtem, látni például őket, lassan kerengtek a húsos levelek, mintha egy madár is üldögélt volna valamelyik ágon, hát persze, ha ág, akkor madár, főleg, ha lomb, szép fekete madár, esetleg kék a lába, zöld a szárnya, út mellett lehettünk, mert állandó zúgást hallottam, amikor a hallás is visszatért végre hozzám, közeledő és távolodó autók zúgását, a fejemet nem tudtam még feléjük fordítani, a fejem túlságosan nagy volt ahhoz, hogy vézna nyakamon mozdítani tudtam volna, akár a rajzfilmekben, elrajzolt és nevetséges volt, ahogy megjelent agyamban magamról a lenyomat, még ennél is jobban zavart

azonban, hogy a nyelvem kiszáradt gyökérdarabként meredt föl a számban, fájt, ha megmozdítottam, pedig beszélnem kellett volna, úgy éreztem, évek teltek el azóta, hogy utoljára megszólaltam, ám a beszédhez legtöbb esetben nélkülözhetetlen a nyelv mozgatása, sőt még a gondolkodáshoz is szükség van a nyelvre, a számban lévőre is, bármennyire értelmetlennek tetsző ez a feltételezés, a tüzelő fadarab pedig nem mozdult, emiatt úgy kezdtem hinni, nagy darab rosszul megkonstruált fasz mered ki a torkomból, ettől még rosszabbul lettem, hogy fasz lakik a tulajdon számban, még akkor is elképesztő volt a gondolat, ha nem idegené került bele, hanem ott termett benne, vagy termelődött önkívületésem állapotában, benne, erőt vettem magamon, nagyot rándultam, legalábbis azt képzeltem, hogy nagyot, a valóság azonban az, alighanem csak épp észrevehetően megmozdultam, és ez a mozdulat volt a jel a rendőrnek, aki a jegyzőkönyv megírásával pizmogott, hogy megint elkezdjen velem foglalkozni, előbb csak a fejemet emelte meg kissé, hogy rózsaszín, verejtékes arca belekerüljön a látószögembe, barátságos volt az arc, és olyan közel az enyémhez, hogy észrevehettem a szemsarkaiban meghúzódó barázdák között a finom hegesedéseket, biztosan bokszolt fiatal korában a fickó, azóta már elhízott persze, mert akárhogy is, a rendőri foglalataskodás, hacsak nem kommandós az ember, lustálkodásra ingerlő, már csak azért is, mert a hatalom tudata önmagában is hizlal, ami összefüggésben lehet a sok nevetéssel, ahogy mondani szokták, a nevetés hizlal, a hatalmat birtokló személyek pedig szívesen nevetnek, ez a magabiztosság következménye, a szorongó ember a legritkábban keveredik bele a jóízű nevetésekbe, szája sarkában barnás nyálfoltok csillogtak, amiből arra következtettem, hogy emberem iszik, mégpedig rövidet, az pállik ki a szájsarkokban, gusztustalan volt ez a váladékkal megfestett szájszél, pár évvel később a televízióban láttam ilyet, amikor a neves költő, kiről mindenki tudta, hogy legalább annyira neves alkoholista, fekete-fehér filmen a verseit mondta, egyáltalán, van-e komikusabb dolog, mint ha az ember a saját verseit mondja, lassan, vontatottan beszélt, fehér inge fölé szürkének tetsző pulóvert húzott, nem volt túl elegáns, lakott a megjelenésében valami rendezetlen, a nagy költő a kis pulóverben, biztos ki volt könyökölve, vagy megritkult azon a tájékon az anyag, az is lehet, hogy akár a hivatalnokoknak, akik effektíve sokat könyökölnek, neki is nagy bőrfoltokkal takarták le az elhitványult anyagot, az ilyen feltételezések persze tartalmaznak egy-egy nagy adag rosszindulatot is, ami nem azt jelenti, hogy utálnám a költőket, noha nem szeretem túlzottan őket, ronda fajta, sok van belőlük, és lépten-nyomon mutogatják magukat, az ember meg éveken keresztül dolgozik egy-egy épületen, hogy aztán, az elkészülés másnapján, már a kutya se tudja, ki csinálta, de nem is ez háborít fel a legjobban, hanem az, hogy a senki se kíváncsi rá, épp rá, az épület csinálójára, a rendező azért felfigyelhetett volna a híres ember szájára, meglehet persze, hogy éppen ez volt a szándéka, ilyen ez a kor, a legnagyobb

költők szája szélén is mindennapi nyom az elszáradt pálinkás nyál, a rendezők meg szeretik, főleg a realizmus nevű ostobaságnak bedőlő rendezők, ha egy beállított beszélgetés sem tűnik beállítottnak, na, egy pállott szájú költő aztán hiperrealista lenyomata egy hiperszurrealista kornak, mi másnak is hívhatnánk azt a bizonyos szocializmust, szurrealizmuson természetesen nem álom, hanem rémálom értendő, ilyen értelemben Orwell volt a kommunista éra legnagyobb oniristája, a rendőr a rekkenő hőség ellenére sem volt nagyon büdös, bár az is lehet, az volt, csak a szaglásom nem tért még vissza az orromba, vagy hova, szeme nyájasan, azt is mondhatnám, aggodalmasan figyelte egy ideig az arcomat, hunyorított, sójt, kacsintott, ami egy rendőr esetében csöppet sem normális dolog, azután látványosan lassú mozdulatokkal egy ásványvízes üveget emelt a szájához, és inni kezdte a vizet, láttam a buborékokat, ahogy szaladnak az üveg megemelt feneke felé, a rendőr ádámcsutkája ritmikusan fel-alá mozgott, és ha volt szándéka a szertartásos ivással, jól számított, a számát, amelyben éppen egy lüktető, érdes fasz szomjazik, engedelmesen kinyitottam, és vártam, hogy megesik rajtam a szíve, hátha, de nem szánt meg, kiitta mind a vizet, még azt is megtette, hogy elemelte szájától az üveget, és az utolsó cseppeket magasról hullatta alá a hatalmasra tágitott vörös részbe, ami én voltam a lábánál, majd a szeme sarkából huncut kegyetlenséggel rám villant, és önkéntelenül elröhögte magát idétlen tátogásom láttán

csak aláírnod kell a jegyzőkönyvet, minden készen van, megszóvegeztem helyetted, bátyuska, na, ne-sze, írd alá, azután kapsz vizecskét, egy egész üveggel ihatsz, tömpe ujjai a szemem elé emelték a papírt, közel, hogy el tudjam olvasni gyermekesen ákombákom betűit, csinos kis jegyzőkönyv, munkával telt évek tapasztalata benne, hogyan is gondolnád, hogy ez a mi nagy országunk így fenn tud(na) maradni az idők árjában, ha mi nem dolgoznánk rendesen és teljes szakértelemmel, úgy ám, a rendnek *kell lennie*, de a rend nem lesz magától, ezt csak az idealisták állíthatják, minden valami miatt lesz, a rend is, és a rend miattunk lesz, én miattam, meg sok ezer hozzám hasonló kis hangya miatt, akik morzsáról morzsára hordják össze a nagy birodalmat, helyezik el a kellő rendbe a jelentéktelennek látszó kicsiny molekulákat, mert csak gondoldj bele, mi történik akkor, ha a testedben nem a helyükön mozdulnak a sejtek, megmondom, földobod a pacskerodat, baszd meg, az történik, mert a nagy egész, a test, csak akkor tud működni, ha a kis diribdarabok éppen a megadott helyen mozdulnak benne, hát akkor hogyan gondolod, hogy másként van a társadalom testében, jössz te, ugye, és azt gondolod, hogy azt csinálsz itt nálunk, amit akarsz, mert hát te egy fasza gyerek vagy, szabad és bátor, szabad akarat és bátor baromság, játszod az eszedet a mi derék, munkára nevelt állampolgáraink előtt, s gondolod, mindezt büntetlenül megteheted, ám a számításodba ott csúszik az első hiba, hogy ahogy a testedben is vannak védekező sejtek, amelyek

a másként működőket azonnal lokalizálják és megsemmisítik a nagy egész zavartalansága érdekében, hát megvannak a társadalomban is ennek a megfelelő sejtecskéi, mi vagyunk azok, bátyuska, jelentéktelenek, de nem pótolhatóak, lásd, egy percre sem veszítettünk szem elől, arra vártunk, mikor kezdesz olyan tevékenységbe, mellyel megzavarhatod a nagy egész, az állam működését, és te elkezdted azzal a ferde hajlamú haveroddal ott a bárban, fönt, még csak az együttmutatkozás szintjén, ami nem alábecsülendő gesztus, mi másból kell a gondosabb következtetéseket levonnunk, mint a gesztusokból, ki kivel, hol ül le, aztán meg itt van a te tengeralattjárós süket dumád, láttál te faszt láttál, kisfiam, nem tengeralattjárót, neked sejtelled sincs, mekkora hatalmas tengeralattjáróink vannak nekünk, alig férnek el a tenger alatt, akkorák, nem kis piszányi teknők, amilyenek te leírtad annak a buzi haverodnak az egyiket, egyszer egy akkora tengeralattjárót fog a mi népünk tervezni és megépíteni, hogy elfoglalja az összes óceánt, kiszorítva belőlük az utolsó csepp vizet is, a saját tengereikbe fullasztjuk bele a most még gyanútlanul pöffeszkedő ellenségeinket, erre persze nem fognak számítani, hogy egyszer csak fogja magát, és kilép a tenger meg az óceán a medréből, és kurvára előnti őket, még az Empire State Building hegye sem fog kilátszani a hullámokból, lesz sírás meg rívás a víz alatt, kicsit kár persze, hogy onnan nem hallatszik, mert megérdemelnék, hogy halljuk a halálhörgésüket, meg minden, ez a mi népünk igen, nagyon is megérdemelné, és ne mondd nekem, hogy szadista állat vagyok, mert éppen-séggel nem, hiszen már előre sajnálom a gyerekeket és öregeket, akiknek ártatlanul fog a tüdeje megpattanni, bár utóbbiak aktív korukban számtalan disznóságot és fegyvelmetlenséget elkövethettek, de ez privát ügy, a mi világunk nem a szánalomé és a sajnálaté, hanem az igazságé, amely nem ismer sem szenvedést, sem megváltást, az igazság tiszta és hideg, mint a jéghegyek, hanem mit papolok én neked olyan dolgokról, amiket úgysem értesz meg, írd alá a jegyzőkönyvet, és visszaviszlek a szanatóriumba, kész, passz, így a rendőr, filozofikus kedvében, az aranyfolyamok szüntelen zuhogása közben

a kutya oldalról közelített, oldalról fordította felém oldalra a fejét, kicsiny fekete-fehér korcs volt, olyan, amelyik sohasem nő meg akkorára, hogy bárki is komolyan vegye az ugatását, szánalmas kis dög volt, az ilyeneket a jobb érzésű emberek elkergetni szokták egy idő után a házuk tájáról, kilökik és bezárják mögöttük a kaput, ezek meg üldögélnek egy-két napig ott, arra várva, hátha ismét kinyílik nekik az a kapu, és lehet megint ugrándozni a gazda körül, de nem, a gazda szól a szomszédnak, aki fölkapja a kutyát és elviszi az autóján a város határán túl, ott egy bottal rettenetesen megveri, mert az most meg őt nem akarja ott-hagyni, néhányszor fejbe is rúgja, hogy értsen a szóból, de a kutya nem ért, akkor a szomszéd föladja, kiköp és visszaül az autójába, a kutya pedig csak szalad, szalad kitartó kétségbeeséssel a port okádó jármű után, azután kifárad, le-

lassul, megáll, és sokáig bámul az eltűnt autó irányába, ennek is benne volt a tekintetében már megjelenéstől fogva ez a megszorodottság, nem kezdtem el félni tőle, pedig én betegesen tartok az állatoktól, ez alól egyedül a halak a kivételek, mert azoknak sok víz kell ahhoz, hogy kárt tegyenek bennem, ráadásul nekem is a vízben kell lennem hozzá, s ez nem tartozik a kedvelt foglalatosságaim körébe, úszni se nagyon tudok, soha nem is tanultam, gyerekkoromban nagy baggergödrökben próbálkoztunk elsajátítani a fennmaradás tudományát, kopaszon és hatalmas klottgatyákban csattogtunk le a vízpartra, s ereszkedtünk bele meztelen seggel a hideg vízbe, de csak addig a felismerésig jutottunk el, hogy ha folyamatosan csapkodunk a kezünkkel és a lábunkkal, akkor nem süllyedünk el, haladni persze ezzel a módszerrel nem nagyon lehet, de hát az is valami, ha nem fullad bele az ember a túlzott nedvességbe, sokáig az életem metaforájának is tartottam ezt az úszás-dolgót, amikor még szerettem metaforákba zárni az életemet, pontosabban metaforákban lenni meg az élet-formáimat, ilyen volt ez is, az ember csapkod és csapkod, és a szája ettől ugyan a víz fölött marad, de nem halad semerre, nem jut el sehova, nem csap be a célba, ha van egyáltalán cél, nem előz meg senkit, ha lenne is kit megelőzni, egy idő óta azonban már tudom, hogy ezek a szimpla fizikai empiriák teljesen használhatatlanok az emberi élet leírásához, mert itt vagyok én, lám, aki jó ideje már, hogy meg se moccan, egyetlen karcsapást sem tesz, és mégis fenn marad, lebeg azon a bizonyos vízen, pedig már régen el kellett volna süllyednie, le kellett volna merülnie a fénytelen vízfenékre, puffadt fehér vízhullaként kellene funkcionálnia, halak derengő eledeleként, s fenét, vígan (annyira persze nem vidáman, mint ez itt megfogalmazódni tud) éli a lebegésvilágát, s az is lehet, ha szerencséje van, a mások által összegányolt, állandóan fölvert víz egyszer elmozdítja jobb égtájak illúziója felé, ha ezt nem is akarhatja olyan nagyon, ám nem fejeztem be a kutya-ügyet, a halakét sem, de azt már nem is fogom, nyilván csak elindítani akartam vele valamit, vagy ellenpontozni próbáltam, arról beszélhettem – de ez már homályos érzet csak, az azóta elhasznált nagy mennyiségű kifejezés takarásában az akkori szándék- és értelemháló rendszeren összegabalyodott –, a halak tehát vízhez kötöttek, állapíthattam meg nagy bölcsen, de egy kutya csak jön-megy, és máris az állkapcsai között roppan a bokacsontom, ez a meleg kis állat azonban még nálam is megfélemlítettebb lehetett, mert amikor hozzám ért, rögtön a talpamat kezdte el nyalogatni, ami előbb kellemetlenül hatott és megijesztett, utóbb azonban kétségtelenül meleg és borzongató érzeteket keltett bennem, s még csak nem is a hízkelésnek a nyilvánvaló formája váltott ki elégedettséget, noha az is, hanem ahogy nedves és meleg nyelve végigkutatja a talpam számtalan árkat és barázdáját, csiklandó, régen tapasztalt inger derengett fel az ágyékomban, amire olyan értetlen csodálkozással eszméltem, mint amikor először éltem át erotikus álmot, vagy inkább ejakulációba torkolló félálmod, gyámoltalanul és

ismeretlen mozdulattal nyúltam a combom felé a megforrósodott éjszakában, de már késő volt, mert melegség és addig nem tapasztalt boldogság ömlött végig rajtam, és rajta, azon a másikon is természetesen, aki akkorra már földidézhetetlenül belefoszlott a falderengésbe, az éjszakai kutyaugatásba, az ablakon át látszó Göncölszekér valamelyik csillagába, meglepődtem magamon, mert jó ideje távol álltak tőlem ezek a testi megingások, de most, a hullámzó betonon és az izzásig hevült levegőben engednem kellett az egyre fokozódó izgalomnak, lehunytam a szememet, hagytam, hogy a kutya tovább nyalja a talpamat, mind hevesebben és egyre nagyobb hozzáértéssel, Christine, csúszott ki a számból és verődött a kőhöz az egyetlen szó, amit ebben az állapotban kimondhattam, a kutya egy pillanatra megállt, nyilván azt gondolta, hogy őt szólítom, azután folytatta a megkezdett munkát a talpamon, én pedig már nem voltam ott, nem voltam máshol sem, a nyelvét éreztem, bársonyos vörös nyelvét, ahogy lassú és nedves csíkokkal végigbarangolja a testemet, már nem tudom, hol vagyunk, és milyen meztelenségben, s ezt sajnálnom kell, hiszen a fölösleges dolgokkal együtt kilúgozódtak a fontos boldogságképek az agyamból, csak a nevét tudtam megszólítani, és a nevével már senkit, az arcát és a testét nem tudta megidézni többé az agyam, csak a nyelvének a kereső tapogatását, megőrijtően lassú haladását rajtam, mintha homokban feküdtem volna, vagy meleg sárban hempergőztünk volna bele, az óceán sekély vizében pancsikoltunk volna, s mintha a hangját hallottam volna, mintha az mondta volna, fogadjunk, hogy nem bírod ki sokáig volna, és én válaszoltam volna, de a rekeszizmom annyira föltolta a tüdőmet volna, hogy egyetlen hangot sem tudtam kiadni volna, csak nyögdécseltem volna, és légszomjamban levegő után kapkodtam volna, míg a ragyogó meztelenség fel-alá járt rajtam volna, és míg haja szétterült a hasamon és az ágyékomon volna, magasra emelt fenéke, ha láthatnám, megidézhetném volna

nem bírtam tovább, elengedtem magamat, magamtól a testemet, mely bő áradással szabadult meg azonnal a fölösleges terhétől, előbb csak a nadrágomat itatta át a nedvesség, azután a szöveten áttörve, bugyogva indult meg a lépcsőn, le a járda betonja felé, fúrge aranyárga iramlással, a kutya abbahagyta a nyalogatást, megszagolta a tócsát, aztán mégsem ivott a friss húgyból, visszasomfordált hozzám, de most már nem foglalkozott a talpammal, az oldalához fészkelődött, és mintha azt mondta volna, aludjunk, szemét lehunyva csöndes szuszogásba fogott, tétován megérintettem az oldalát, nem reagált, erre óvatos és gyöngéd mozdulattal betoltam ujjaimat a szőrei közé, meleg, erős szőrei voltak neki, ismét lehunytam a szememet, ismét felsóhajtottam, éreztem, ahogy ujjaim lassan megmozdulnak a meleg szőrök között, ismét azt mondtam félhangosan, Christine, és a kutya ismét rám pillantott, de csak egy villanás volt az egész

elsőre föl sem fogtam amit a rendőr leírt a jegyzőkönyvben, az én szavaimnak kellett volna ott lenniük, de csak az övéi lehettek ott, hiszen én egy szót sem szóltam azóta, hogy a kórházból elcipeltem ide, az erdőszéli fához, buta és elhasznált szavak a papíron arról, hogy mennyire szégyellem magam amiatt, hogy lerészegedtem, és hogy találkoztam egy rendőrrel a sörbár végéje előtt, aki udvariasan és jó szándékúan figyelmeztetett arra, hogy többet ittam a kelleténél, és vigyázzak a testi épségemre, nem pedig, hogy azonnal fejbe vert a gumibotjával, amint elhaladtam mellette, s arról sem esett szó a jegyzőkönyvben, hogy elég szerencsétlenül talált el, mert az ütés lecsúszott, súlyos szemsérülést okozva nekem ezzel, olyan súlyosat, hogy elképzelhető, arra a szememre nem fogok látni többé az életben, nem, sérüléseimet az okozta a primitív betűk rendezetlen halmaza szerint, hogy én a klozetba belépve megcsúsztam valamely állampolgár frissen odarakott szarkupacán, részegen nem tudtam megtartani az egyensúlyomat, és elvágódtam a kövezeten, fejemet beverve egy piszoárba, és a jegyzőkönyv utolsó soraiban mindezért még bocsánatot is kérek, s azért is, hogy egy baráti ország vendégéhez méltatlanul viselkedtem

JEGYZŐKÖNYV

Alulírott az alábbiakban az igazat és csak is az igazat mondom, és ami itt le írva van, az tartalma hűen az igazságot. Fojo hó 10.-én az az tegnap a J. határában található K. sörbárban ültem K.L. társaságában, aki nem tagadhatom hogy homoszekszuális, mi több ezúton a Tisztelt Hatóság tudomására hozom, hogy az, kimondottan buzi, ez a fajtalansága pedig természetesen kártékony a társadalom egészére nézvést. K.L. a beszélgetés során tájékoztatott arról, hogy helybeli fiatal koruakkal ohajt és már sikerrel tart is fenn kapcsolatokat, s konkrét elképzelései vannak arról, hogy bekapcsolodik a szervezett alvilág homoszekszuálisokat is tömörítő tevékenységébe. Ugyan akkor ki jelentem, hogy K.L.-l nem tartok fenn szekszuális kapcsolatot, ez irányú agreszív tolakodását határozottan visszautasítottam (tanu erre mindkét mellettünk ülő asztal teljes közönsége), így eröl nehéz szível lemondott. Mivel hejbeli partnereitől szolgáltatásai okán saját nekem elmondott bevallása szerint sok fizetést kap, szórta a pénzt a sörbárban, illetlenül nagy arányu italozásra kaptva ezzel engemet is. Így eshetett meg, hogy lerészegedésem olyan mértéket öltöt, aminek következménye képen nem tudtam cselekedeteimet kontrollálni. Amikor a földszinti toálettre igyekeztem, ott egy szolgálatot teljesítő rendőrrel

találkosztam, aki figyelmesztetet, hogy ha tovább fojtatom az italozás nagymérvűségéért, magamra nézve is károssat cselekszem. Én azonban, ahelyet hogy a bölcs és jó szándékot megfogtam volna, köszöködni keztem a szolgálatát teljesítő rendőrrel. Lakaptama fejéről a sapkát, és azt a magaméra akartam rakni, amit ő nem akart, mert az neki a kincstári ruházatához van tartoztatva. Ekkor dulakodás kezdődött, ő huszta a sapkát, én meg vontam, mi ketten sokáig huszkottunk a férfivécé előtt. Végül nem bírtam tovább az erős és jozan ember ellen a kézibarcot, el engettem a sapkát és megakartam ütni. A rendőr udvariassan figyelmesztetet, hogy tarcsam vissza magamat, de nekem nem használt a jó szó, mert megin megakartam ütni a szolgálatot teljesítő rendőrt. De ő nem vesztette el a türelmét és mind veszéjesebbé váló randalirozásomnak egy a szolgálati szabályzatban előirt gumibot figyelmesztető ütése sem semmiképp se hatástalanított. Az ütés, ha letvolna sem volt nagymértékű, csak éppen akora, let volna, hogy gátat vesen az agreszív és elenséges tevékenységemnek. Többet nem tudok mondani, mert önként elestem és valószínűleg beveterem a fejemet a toálett betonkövezetében, vagy az egyik piszoárba, eszt onnan gondolom, hogy most nem látok egyik ijen szememre, és azon van egy rettenetes nagy kötés, amit nem okoszhatot a rendőr gumibotja, mert ő ép csak akorát ütöt volna, amekorára szükség let volna ahoz, hogy mint említettem, meg akadályozzon a randalirozásomba. De még eszt se tete, hanem figyelmesztetet udvariassan előb. Szégyelem magam amiat, ami történt, vendéghez méltatlan magatartást tanusítottam eben a vendégszerető helyen, ahol nincsenek hozzászokva az ilyen csunya viselkedésekhez. Kérem mindenkinek a bocsánatát, hogy ijét cselekettem, ígérem hogy nem fordul elő többet velem, hogy izok és lerészegedek, menceségemre legyen szolgálva, hogy K.L. nyilvánvalóan szándékal lerészegitet, hogy velem, kihasználva tehetetlen állapotomat, szekszuálisan közösüljön, amit szerencsére a hivatását magas fokon tejjesítő rendőr megakadályozot. Remélem, hogy nem toloncolnak ki megtévett magatartásom miat, és bocsánatkérésemet elfogaggyák. Az esemény létrejötének okában kiváltóként csak magam vagyok bene nagyon...

idáig jutottam az olvasásban,
az arany ködök lassan vércödökké komorultak bennem,
még mindig képtelen voltam megszólalni,

értetlenül meredtem arra az átkozott papírra,
 amelyen szemenszedett hazugságok sorakoztak rólam meg a rendőrről,
 aki összevert, megráztam a fejemet, hogy jelezzem a rendőrnek, nem írom alá
 a vallomásomat, meglepő nyugalommal reagált elhatározásomra, a rózsaszín
 malacbőr alig rándult picinykét, ha nem, hát nem, galambocskám, időnk van,
 én várhatok, hanem a nagy napsütés csak nem tesz jót neked, majd meglátod,
 azzal arrébb tolt, úgy feküdjem, egyáltalán ne érjen árnyék, a nap pedig kegyetlenül
 verte legyöngült testemet, valószínűleg ismét elájulhattam

kopogtattak az aj-
 tón, ki az, kérdezte a sötétben valaki vékony hangon, *én vagyok, Kátya*, hallat-
 szott kintről egy még vékonyabb női hang, az ágyakban gyanakvó mocorgás,

mit akarsz, Kátya,

be akarok menni,

miért akarsz bejönni, Kátya,

mert nincs hol aludnom,

vannak szobatársaid, van szobád,

nem hajlandóak beengedni, a kulcsot is benne hagyták,

miért nem engednek be,

azt mondják, menjek az arabjaimhoz,

miféle arabjaid vannak neked, Kátya,

a kikötőben vannak arab barátaim,

miért nem hozzájuk még,

mert itt lakom, és veletek akarok élni,

de hát hajnali négy óra van,

engedjétek be, könyörgöm,

nincs szabad ágy, Kátya,

elférek bármelyiktök mellett,

fáradtak vagyunk, Kátya, menj el,

én is az vagyok, könyörgöm,

nem engedünk be, fogd fel végre,

nem akarok semmit, csak aludni egy ágyon,

nem akarjuk, hogy itt aludj, Kátya,

keskeny kettőnek az ágy,

én majd a falhoz lapulok, ígérem

ekkor Richter halkan

megszólalt, engedjétek be, mellettem elalhat, csak már fejeződjék be ez a meg-
 alázó szarozás, és a zár csikordult, fehér nőalak surrant be a keskeny résen, hol
 vagy, Richter, suttogetta, itt, az ablak mellett, a nőalak a hang felé vette az útját,
 megállt Richter ágya előtt, kapkodó mozdulatokkal kibújt a ruhájából, mi va-

lamennyien lélegzetünket visszafojtva bámultuk hirtelen támadt karcsúságát, ahogy fölnyújtózkodott, hogy fején keresztül húzza le magáról a ruhájából, majd kecsesen leejtse magasra tartott kezéből a könnyű anyagot a koszos földre, nem hordott melltartót Kátya, vékony volt, és nagy telt mellek szabadultak elő a holdvilágban, letolta a bugyiját is, könnyed mozdulattal kilépett belőle, szemérme feketén gomolygott tekintetünk magasában, hang nélkül bújt be Richter mellé, akit egyszerre valamennyien nagyon kezdtünk irigyelni, mert lemeztelenedéséig semmi érdekeset nem fedeztünk fel ebben a Kátyában, egy volt a körülöttünk futkorászó kis csajok közül, most azonban, hogy feltárultak bámulatos értékei, valamennyien ostobának tartottuk magunkat kezdetleges férfigőgünk miatt, csak semmi fondorkodás, dörmögte Richter, alvás van és kész, erre valamennyien a falnak fordultunk, mintha valóban aludni akarnánk, de valamennyi idegszálunkkal a Richter-ágyra álltunk rá, ahol a várható történések természetesen elkezdődtek, először Richter elfojtott, méltatlankodó hangjait regisztrálhattuk, na ne bomolj már, baszd meg, én ehhez fáradt vagyok, majd elindult a szomszédos ágy ütemes recsegése, amiből arra következtethettünk, Kátya nem tartotta a szavát, szinte egyszerre kezdtünk el álomi sóhajokat hallatni, és fordulni nehéz alvást színélve a csatátér fel, a látvány lenyűgöző volt, Kátya, mint egy elvadult boszorkány, gátlástalanul, őri-jöngve lovagolta Richtert, aki egyik kezét a szájába tömte, hogy ne adjon ki egyetlen árulkodó, férfiúi méltóságát veszélyeztető hangot sem, a másikkal megpróbálta ez elviselhetőségig fékezni a lány rohamait, akinek a mellei föl-alá dobálódtak, fenekét vadul forgatta a nagy szerszámon, szégyentelenül és meg-részegedve tört a gyönyöre felé, amit egy, a hörgés és vonyítás közötti, hosszú hang kiadásával jelzett felénk, majd könnyed, kétujjas mozdulattal azonnal kihúzta magából és eleresztette a még mindig alélt Richtert, könnyed mozdulattal leszállt róla, bocs, fiúkák, heherészett felénk, aludjatok mélyen, mert ez meg fog néhányszor ismétlődni reggelig, és valóban így történt, mert hiába fordultunk be valamennyien szégyenkezve ismét a fal felé, amikor végre elaludtunk volna, rendre felhangzott Richter ijedt nyögése, majd kezdődött előlről minden, az ágy ütemes nyikorgása, a fehér mellek hatalmas dobálódása a hold felé, a kerek és kemény fenék csattogása barátunk ágyékán, majd a már megismert sikoltás-hörgés-vonyítás, amit a mi újbóli és újbóli fal felé fordulásunk követett, mígnem egyszer azt érzem, hogy valaki mögém siklik, hangtalanul és puhán, be a paplanom alá, dermedten fekszem és megmozdulni sem merek, hallgatom az ágy reccsenéseit, ahogy test közel fészkelődik a hátamhoz, így kellett tennie, hogy elférjen a keskeny vaságyon, legcélszerűbbnek látszik számára, hogy átveszi a testem görbüléseit, fenekem táján érint meg először, legnagyobb rémületesemre férfi nemi szerv nyomakodását érzem, épp a fenékvájatomhoz nyomódva találja meg a helyét, engedj itt aludnom, szuszogja Richter a fülemben, a csaj már kiszívta az agyamból is a velőt, mondja, s már alszik is, hoz-

zám nyomakodva, Kátya még néha, elégedetlen félálomban elrikkantja magát, hol vagy Richter, te szemét, de már senki sem foglalkozik vele, alszik a szoba, s alszik a hátamba, fenékvájatomba nyomódva Richter

a reggel szomorú és kialvatlan, Kátya rég eltűnt valahová, szerelem-illatát sem őrzi már a pokróccal leterített ágy, ülünk az asztalnál, komor férfiak, előttünk egy üveg kubai fehér rum, négy vizespohár, közöttünk a tanácsstalanság, mit tegyünk a lánnyal, aki láthatóan hozzánk akar költözni, ide ötödiknek, Richter tiltakozik, hogy az ő gondja legyen Kátya ellátása, mi pedig rohadt irigységgel, amit persze leplezünk magasabb szempontokra való hivatkozással, közöljük, hogy nem vállaljuk át Kátya eltartását, elaltatását, kielégítésének lehetetlenségét, iszunk és röhögcsélünk az elmúlt éjszakán, szegény Richter, ha így halad, vízűtéses faszt kell neki beszerezni Kátyához, szellemeskedik valaki, már egy korty sincs az üvegben, amikor megérkezik a lány, valamennyien be vagyunk rúgva, sápadt és meggyötört, ugye, itt alhatok ma is, rebegi, és mi gonoszul azt mondjuk neki, hogy nem, soha többé nem alhatsz itt Kátya, és Richter komoran hallgat, nem támadja, nem védi, nem vesz részt a mi dolgunkban, Kátya a fejéhez kap, erről el is felejtkeztem, és a szatyrából előhúz egy üveg bontatlan fehér rumot, ezt ittátok, ugye, és élénk teszi az asztalra, most kaptam az araboktól, baszd meg, löki oda valamelyikünk kérdő tekintetére, mi közöd hozzá, miért adták, és máris reccsen a kupak, csorran a cukornádlé, azonnal önkényesen határozok, abban az esetben ezentúl is nálunk lakhat Kátya, ha minden lefekvés előtt leteszi az üveg kubai fehér rumot az asztalra, szemét alak vagy, húzza el a száját Kátya, és poharat keres magának, csendes egykedvűséggel iszszuk bele magunkat az éjszakába, Richter ágya megkezd a szokásos nyikorgását, de ez a vicc már csak újszülöttnek új, fekszünk fálnak fordulva, alszunk is valamelyest, amikor ismét reccsen az ágyam, akár az előző éjszakán, csak nyugodtan, motyogom, csak nyugodtan, és hagyd a seggem békén, de Richter most nem tapad a hátamhoz, hanem határozott mozdulattal a hátamra fordít, kinyitom a szememet, és látom, nem Richter az, hanem Kátya, aki szó nélkül megmarkol és fölnyársalja velem magát, nem nehéz feladat, hiszen a nyikorgások miatt valamennyien álló fasszal aludtunk el, a lány forró és nedves, fékezhetetlen kedvvel kezd el baszni, két tenyerébe szorítja az arcomat, hallom, ahogy Richter és Törppapa kuncog az ágyában, megpróbálom magam alá gyűrni, de a lány ezt nem engedi, végig ő akar irányítani, fölnyúlok, a mellébe markolok, kapaszkodom, szeress, lihegi a számba, mielőtt hörögve elévez, és láss csodát, határozottan úgy érzem, szeretem ezt a nyarvogva élvező kóbor-macsskát

az arcomba loccsantott vízre ébrednek, a rendőr derékig kigombolt ingben ül a fa árnyékos felén, mellkasi szőreit vakarássza és érdeklődve figyel, úgy tanulmányoz, mint bogarász a gombostűre felszúrt bogarat, na, bátyuska, az

ég szerelmére, alakul-e már a jobbik véleményed, kivillannak arany fogpótlásai, a napocska csak-csak meghozza a jobbik eszedet, teszi hozzá, és farkasmosolyt erőltet az arcára, mondanám, de nem tudom, én inkább úgy érzem, szétrohasztja az eszemet a forróság, az aranykavargás, megpróbálok feléje kúszni, ezt észreveszi, és jobb fényes fekete cipőjét odanyújtja a kezemhez, megragadom, ő pedig kedvesen maga felé húzza a lábát, de nincs elég erőm megtartani magamat a lábán, kicsúszik kezem közül a pompás rendőri lábbeli, fejem a kőbe ütődik, ismét a sötétség és ismét a régi képek

Kátya már nincs az ágyamban, csak a foltok emlékeztetnek rá a lepedőn, meg a száraz hártyák finom repedezése a hasamon, érzem, a többiek, Törppapa és Richter, cinkosan összemosolyognak a hátam mögött, nélkülem ülnek az asztalhoz is, és azon nyomban hozzáfognak Kátya sorsának az átbeszéléséhez, közéjük ülök én is, nem hívnak ugyan, de hagyják, a lány nem maradhat itt, vezényel Törppapa, fehérmájúságával mindenkinek megzavarja az éjszakai nyugalalmát, perverz hajlamokat erősít meg bennünk, könnyörtelenül ki kell tehát rúgni, fehér rum ide, fehér rum oda, de inkább belénk, és a tervezgetés egész nap folyik, egyre jobban elhatalmasodó részegségben, este természetesen Kátya a fehér rummal lép be, az üveg hatására a nyakába borulunk, fogdossuk és ismét befogadjuk, halat is hozott, amit remekül lehet csipegetni a fehér rum mellé, újabb éljenzés, de Kátya is elemében van, szétvetett lábbal ül az ágyon, fehér bugyija ordenárén kellett az alatta tátongó éhes barlangot, énekelünk is, meg táncolunk, elsősorban Törppapa rángatja szorgalmasan a lányt, befurakszik a fejével a két duzzadó mell közé, szerencséje van, éppen felér odáig, Kátya nem bánja a tolokodását, nagyokat nevet és bele-belehúzza a vizespoharába, kifáradunk, tántorgunk és ostobaságokat beszélgetünk, lehányjuk magunkról a ruhát, Kátya is ezt teszi, először látjuk teljes világosságban a testét, nem szégyenkezik, kihívóan néz vissza ránk, jól nézzetek meg, most még ingyen van, ezúttal nem Richter ágyában kezdi a szerelmeskedést, hanem engem részesít a beavatás előnyében, rám mászik és dudorászva rajtam lovagol, hagyom, hogy ringasson az öléből szétáradó melegségében, elengedem magam, de amikor kinyitom a szememet, azt látom, hogy Törppapa áll az ágyunk mellett és meredten bámul bennünket, ez a szerencsétlen meg mit akar, huppan vissza az ágyékomra a meglepett Kátya, nem tudok mit mondani, én sem értem a dolgot, de Törppapa nem hagy bennünket sokáig kétségek között hánykolódnival, velem is, velem is, lihegi elborult aggyal, ma éjszaka végre velem is, és elővakarássza pizsamájából a me-reven is szánalmasan kicsi szerszámát, Richter hangosan felröhög valahol a hátsó félhomályban, igen, velem is, lihegi elvadultan a kis fickó, és Kátya szája felé nyomakodik a farkával, ne, az anyádnak nyomkodd, tiltakozik felháborodva Kátya, és elrántja a fejét a fenyegetően közelítő nemi szerv elől, mindent azért nem, abbahagyja a huzagolást, le akar szállni rólam, de már ott van fö-

lötö a röhögő Richter, megragadja a vállát és visszanyomja az ágyékomra, arra kényszeríti, hogy továbbra is maradjon rajtam, csak akkor alhatsz itt, Kátya, ha vele is csinálod, nem, rángatózik a lány, megpróbál kiszabadulni a szorításából, riadalma valóságos és nagy, de Richter kegyetlen és szörnyen részeg, másik kezével a lány nyakát kapja el, fejét durván odarántja Törppapa ágyékához, a száddal, ribanc, ott még van rés, csattan föl, egy pillanatra mozdulatlanság és tanácstalanság a testben, melyben ott lüktetek még mindig, azután lassan ismét mozogni kezd rajtam a lány fehér feneke, fejét Richter tartja Törppapa combja fölött, ütemesen nyomkodik föl és le, föl és le, azután a lány fuldokolva köhög, majd rögtön utána háyni kezd, Törppapa mellénk huppan a váratlanul rátörő gyönyörtől elszédülve, karjával át akarja fonni a nyakamat, de ez már nekem is sok, nagyot taszítok rajta, a földön csattan, vinnyogva csendesedik el, tudod mit, így már nincs is kedvem hozzád, dörmögi bele a lány könnytől és hányadéktól maszatos arcába Richter, miközben visszakászálódik az ágyába, a kis ribanca, morogja, s már alszik is, Kátya két tenyerébe fogja az arcomat, rázza, mint akinek elment az esze, a kurva anyádat, kiabálja a kurva anyádat, és nem ütöm meg, mert minden részegségem ellenére megérezem, az anyázás igazából nem nekem szól, ez egy egyetemes anyázás, tudod, Kátya, suttogom a fülébe szelíden, vannak dolgok, amiknek be kell következniük, dolgok, amiket az embernek át kell élnie, akkor is, ha betegen, leprásan, lelkiileg eltaknyolódva és lerongyolódva kerül is ki belőlük, Kátya, nyilván igazad van, amikor gyűlölsz engem, mert gyáva voltam, mert ócska voltam, amikor nem védtelek meg ezektől az állatoktól, de hát, Kátya, magad kerested magadnak a bajt, hiszen tudnod kellett volna, hogy három részeges suhanc csak bajjal jár, különösképpen akkor, ha a három közül csak kettőt engedsz a gyönyörű lábad közé, de ezt már nem hallotta a lány, maszatosan és tönkrebaszva horkolt, hideg falat ölelve magához álmában

az arcom helyén csak véres lyukat érzek, szemembe belecserog a verejték, nem tudom kinyitni, hiába vagyok ébren, a másikon izzik a kötés az erős naptól, na, fiam, aláírod végre a jegyzőkönyvet, vagy teljesen megetteselek a nappal, kedélyeskedik a rendőr valahol a szemhéjamon túl, képtelen vagyok a legkisebb mozdulatra is, valamit megint az arcomba locsol, mert megkönnyebbülök, később az jutott az eszembe, lehet, hogy lehugyozott a szemete, de akkor nekem kellemes volt a langyos folyadék, ami az arcomba spriccelt, feloldotta a nap okozta merev bőrmaszkot, ismét meg tudtam mozditani az izmaimat, elfintorodtam, talán bólítottam is, mert közeledni éreztem a rendőrt, az árnyéka minden esetre rám esett, és eltakarta a napot, ami nehezen leírható megkönnyebbülést szerzett, tudod, mondta halkán és magyarázólag, nekem gyermekeim vannak, akik nagyon szeretnének olyanok lenni, amilyen te vagy, de soha nem lesznek olyanok, mint te, mert nem fogom megengedni nekik, hogy úgy végezzék, mint te, a saját szarukban és vé-

rükben fetrengve a napon, ők az én példámat fogják követni, rendőrök lesznek, akik az ilyenek fölött ülnek, mint te, és várják, hogy mikor jön meg az eszük, aztán, ha megjött, és aláírják a jegyzőkönyvet, akkor hazaviszik őket, és amikor végeztek, csak akkor mennek haza a családjukhoz, semmi dínom-dánom, semmi züllöttség, semmi cafrang, az én feleségem nem szép, te biztosan megmosolyognád, de kedves és kitartott mellettem jóban-rosszban, jókat főz és soha nem mondja, amikor ágyba kerülünk, hogy nem akarja azt, na tudod, igenis tudja, hogy nekem a napi kimerítő robot után jár a megkönnyebbülés, még olyan is előfordul, hogy a kezével csinálja, amikor neki olyanja van, s ez nagy dolog egy vallásos asszonynál, mert az az én drágám, a szájával persze soha, nem is engedném meg neki, az már perverzió, ahogy az is, hogy ti seggbe dugjátok a nőket, ez undorító és közönséges, a női nem meggyalázása, ennek létjogosultságát egyedül az olyan esetekben ismerem el, ahol nincs megfelelő fogamzásgátló a nem kívánt terhességek megakadályozására, mint például Kubában, ez a lehetetlenség azonban nem áll fenn nálunk, én tehát szeretnék hazamenni a gyerekeimhez, meg a feleségemhez, szeretném elfogyasztani a vacsorámat, szeretném megcsókolni a gyermekeimet elalvás előtt, szeretném megcirógatni az asszonykám domborulatait, mindez azonban csak abban az esetben válik lehetségessé, ha te aláírod ezt a kibaszott jegyzőkönyvet, amivel a te megpróbáltatásaidnak is vége szakad, nem csak az enyéimnek, elviszlek a szanatóriumba, sőt, tudok egy jó helyet, ahol jéghideg italokat árulnak, a vendégem vagy egy pohár kvaszra, biztos nem ittál még ilyet, kiváló ital ebben az embertelen hőségben, de a hozzájutáshoz az kell, bátyuska, hogy ne akadályozd tovább a munkámat

Kátyát utoljára a kikötőben láttam, az után az este után eltűnt a szobánkból, s mi gyorsan napirendre tértünk az eltűnése fölött, más lányok segítettek feledni futó forróságát, de a kikötőben mégiscsak belébotlottam egyszer, annál a kocsmánál, ahol a keményebb matrózok szoktak inni és verekedni, lefogyott, s ez jól állt neki, mi van, kutakodott az arcomban, mi a fenét csinálsz te itt, a tengert jöttem megnézni, hát akkor eredj lejjebb, mert itt hamar kikapják a báméskodó szemedet, nevetett, és lejött velem a mólóhoz, hatalmas hullámokat vert a part köveihez a tenger, nagy volt a hold és roppant szép a lány, tudod, hogy én szerettelek, te Kátya, próbáltam magam felé húzni, de kisiklott az ölelésemből, még az is belefér, mondta, a köveken egyensúlyozgatott, játszott, akár a kislányok, de mi a szart kezdhettek volna én a te szerelmeddel, és nevetett, engem nevetett ki, és igaza volt, mit kezdhettek volna a szerelmemmel, ócska kis fazonnak éreztem magam a nevetésében, most arabokkal élek, akik nagyon udvariasak és mindenben a kedvem keresik, csacsogott, ne gondold, hogy kurvát csináltak belőlem, ellenkezőleg, hasist adunk és veszünk, tiszta üzlet, én vagyok az egyik közvetítő, hát persze, hogy elmondom neked, legyintett, kinek mondjam el, ha nem neked, azért hiányoz-

tok néha, fiúkák, hogy ti mekkora marhák vagytok, és a kezét nyújtja, segítsem le az egyik magasabb szikláról, ugrik, teste az enyémhez csapódik, de ez a vonal, úgy látszik, valóban beégett nála, mert láthatóan nem érez semmit a közelségemre, annak a kis rohadéknak egyszer még kikaparom a szemét, lobban fel benne a düh, aztán lecsillapodik, megfogja a kezemet, ballagunk egymás mellett, mint két tétova szerelmes, holott mi az egymás szerelméből nem vettük ki a részünket, csak egymás testét bitoroltuk valamilyen állandóan részeg törvénykezés szerint, te figyelj, most kapsz tőlem egy kis hasist, de ígérd meg, hogy soha többé nem kutakodsz utánam ezen a tájékon, különben kivágatom a barátaimmal azt a fene nagy szerelmes szívedet, és megfőzöm ebédre, néz rám gunyoros szeretettel, és látom, nem tréfának szánja, amit mond, egy kis zacskót csúsztat a kezembe, aztán vigyázz vele, nehogy túl magasra szállj, és már a nevetése is a sötétségből hullámzik elő, a föld nyeli el, egy rés a sziklák között, vagy valamelyik tengerparti ház kapuja, máig nem tudom, állok egyedül a víz és a hold fényében, kezemben egy zacskó, benne hasis, amit még aznap éjszaka el fogok szívni, lebegni fogok a szállásunk folyosóján, talpam nem érinti majd a földet, ködök között haladok és vértékbe öltöztetett harcosok között egy fölfelé tartó végtelen lépcsősoron, és már tudom, én hazatérek, egy darabig ácsorgok majd a kapuban, nézem a hatalmas fenyőfákat a kertben, csak azután csöngetek, anyám lép ki a verandára, meglát, összecsapja a kezét, megtántorodik, el kell kapnia az ajtófélfát, hogy ne vágódjék el, szörnyű látvány lehetek, ahogy állok ott szétvert fejjel, könny és vér csorog végig az arcomon, anya, nagyon egyedül vagyok, akarom majd mondani, de nem mondok semmit, erre ő is elírja magát, ketten maradtunk, fiam, mondja, amikor végre kiér a kapuhoz, apád meghalt, amíg odavoltál, ráborulok, és ő hagyja, hogy összekönnyezzem-vérezzem rázkódó fejemmel a ruháját, igen, én haza fogok menni, de Kátya majd örökre itt marad, itt az arabjaival, itt a tengerével és a hatalmas holdjával, Kátya, akit meg akartunk alázni, ostoba nagyfiúk, de nem tudtuk, mert tisztább volt talán nálunk, és pontosabban értette a dolgokat, mint mi, s most elengedett végleg, most, amikor pedig úgy éreztem, hogy ő tudna megtartani engem, éppen ő, valami tartás akkor nagyon kellett volna nekem

hová

futnak a vonatok, motyogtam, számban szétáradt a langyos víz, bizonyára árnyékba húzott a rendőr, amíg aludtam, mert kevésbé érzem a nap rettenetes ütéseit a halántékomon, sok a gengszter itt minálunk, csendül a fülem mellett a jól ismert hang, hiába jó a rendszer, komikus képre nyílik a szemem, emberem szórakozottan tologatja fején előre-hátra a sapkát, igazából azokkal kellene nekem is foglalkoznom, a gengszterekkel, mert azon a vonalon lehet megugrani, és én is végre arra a helyre kerülnék, ami tehetségem és elhivatottságom okán megillet, elfogni egy veszélyes embert, bevetődni az üvegen keresztül az abla-

kon, forogni kettőt-hármat a padlón, közben kibiztosítani a pisztolyt, aztán, elkerülve a sortüzeket, beléjük engedni az összes ólmot, rezzenéstelen arccal, akár a robotok, mert egy igazi zsarú onnan ismerszik meg, hogy nincs a szívében naplemente, amikor ölni kell, szóval ez kellene legyen a sorsom, de mindig jön egy telefon, szarba-vérbe fagyva fekszik egy külföldi alak egy nyilvános hely klozetjében, a kurva anyját kell olyan komolyan venni ezeket a fekvő alakokat, de ha parancs van, akkor parancs van, menni kell, és én megyek is, kiganyézlak, kórházba vitetlek, aztán meg nem akarod aláírni a jegyzőkönyvet, hát mondd meg, mi ebben nekem az üzlet, ha nem lennék ennyire elhivatásos, hát basznék én itt ücsörögni veled egész nap egy fa alatt, arra várva, az igazság pillanata mikor érint meg, és mikor írod végre alá az igazságot, mert azt elnapolni nem lehet, s én ilyen tájban éreztem meg, hogy ezt a meccset elveszítettem, mert a rendőr nem volt többé ellenfél, egy álmodozó kis nyomoronc volt, kamasz, aki azt hiszi, hogy belőle valaha is Schwarzenegger lesz, egyébként sem tudom, mi értelme van az egész jegyzőkönyv históriának, az ENSZ nem fog miattam nyilatkozatban tiltakozni, a gumibotos rendőr ellen soha az életben nem indul eljárás, hiszen tanúi csak a fönti beszélgetésnek maradtak, nyilván körbeültettek bennünket besúgókkal, a lépcsőalji verekedés szemtanúit pedig rögtön szétkergették, ha ugyan kellett kergetni őket, a fájdalom állandó áradása felőrölni kezdte a maradék ellenállásomat, nem láttam értelmét kinek, minnek ellenállni, ott van Máté esete, akit félholtra vertek, megkínóztak, megfosztottak a ruhájától, és meztelenül hazakergették az éjszakában, mi történt abból is, semmi sem történt, a rendőr megjelent és elment, Máté makacsul hallgatott és mindenre rábólintott, szomjas vagyok, nyögtem ki végre hosszú idő után az első szót, szomjas vagyok, egy bogár mászott a rendőr vállán, a váll-lapon éppen, kicsiny piros-fekete bogár, talán katonabogárnak hívják, de nem tudom biztosan, gyermekkoromban nagyon sokat láttam a betonon napozni,

a betonon katonabogarak napoztak, a kutyaiban nyilván bolhák laktak, mert erős viszketések és csípős érzések jelentkeztek rögtön a társbérletünk legelején, ő persze békésen szuszogott a hónom alatt, nyilván meg is könnyebbült, hogy élősködői egy részét sikerült átruháznia rám, a katonabogarak vidáman bagzottak a napon, fene egy jószágok, az ember fejét szétrobbantja a hőség, ezek meg csak kefélnek és kefélnek, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy a lángokban álló világban csakis a párzás az egyetlen autentikus cselekedet, mit mondjak, volt idő, amikor én is ezt hittem, amikor még fiatal voltam, és akarattal rendelkeztem, minden napszakban és minden szegletében a világnak képes voltam párzó mozdulatokat kezdeményezni, a rám száradt hűgű bűzleni kezdett, nem ártana lemosakodnom, fogalmazódott meg bennem az elszántság, ahhoz természetesen be kellene mennem, füleltem, de odabent nem moccant senki, zajt legalábbis nem okozott,

vagy alszik a nő, vagy beledöglött a gonoszságába, ha kopogtatnék, igen, ha kopogtatnék, egészen pontosan éreztem ennek a lehetőségnek a hasznosságát, igen, talán ha kopogtatok, de azzal meg fölzavarnám a kutyát, aki békésen alszik oldalamba fúrt fejjel, el kéne neveznem, ez így illenék, mert már látom, hogy visszavonhatatlanul hozzám szegődik az átkozottja, ezt persze semmiképpen sem fogom megtenni, hogy is ne, ha neve van, akkor el kell temetnem, amikor megdöglök, keresztet kell a feje fölé raknom, még mit nem, az én rovásomra ne dögöljön meg senki, én se döglöm meg senki rovására, ezért is lenne jó, ha ez az asszony, odabent, eltakarodnék, mert ha földobom a pacskert, akkor kényszert fog érezni az eltemetésemre, mi több, akár egy özvegy, fogadja a kondoleálókat, fekete ruhában lesz, könnyek áztatják aszott kis citromképét, sóhajtozik és a kezét tördeli, én meg ott nyújtózkodom végre a leszögelt dobozban, na ne, ez elképesztő, tapostam rá a szerelmeskedő katonabogarakra, a lyukas zoknin keresztül éreztem, ahogy kemény kis testük megadja magát a nyomás alatt, pattan és szétmállik, dörömbölni kezdtem az ajtómon, majd bőszerű ordításba fogtam, engedj be, te cafat, a tulajdon házamba akarok bemenni, valahonnan hangot hallottam, ne izéljen már, Bevízkém, kinek beszél ez a marha, ütődtem meg a mondaton, én nem vagyok Bevíz, ordítottam vissza a leggorombább káromkodások kíséretében, miféle társasjáték része lettem én itten, kérem, még hogy Bevíz, egyetlen ilyen emlékképem van, amikor valakit Bevíznek hívtak, az is színházi, ez a Bevíz egy tutyimutyi alak, színdarab-figura volt, akinek valami zűrje támadt a feleségével, meg a családjával is, azt hiszem, nem engedték be a tulajdon lakásába, ráadásul azt állították, hogy nem ismerik, a felesége állította ezt, amikor a csöngetésre kinézett az ablakon, a fickó végig csak állt szerencsétlenül a kék hivatalnoköltönyében a kapu előtt, közben megitták a kőbányai sörét, és felzabálták a disznósajtját, igen, mintha világosodnék az agyamban, a felesége szeretője zabálta meg, aki valamilyen okból ott lakott náluk, meg ott lakott a főnöke is, aki jól megbasztta ennek a Bevíznek a lányát, majd elvette feleségül, ott bolyongott bent a régi szeretője meg a tőle való zabigyereke, ezek is ki-kidugták a fejüket az ablakon, a római pápa is feltűnt az erkélyen, valahogy ott lakott mind az egész világ a zűrzavaros darabban, csak ez a Bevíz nem tudott bemenni az ajtón, mert – ja, még a Clinton is ott lakott, az amerikai elnök, a gorilláival –, csak ez a Bevíz nem tudott hazamenni valamilyen okból, azt hiszem, nem volt megmagyarázva, miért, azon kívül, hogy a kulcsa beletört a zárba, de ettől függetlenül még bárki beengedhette volna őt, és elég rossz vége lett különben a játéknak, mert infarktust kapott és bekrept, a színen mindenféle angyalok kezdtek el szálldosni ezüst szárnyasuhogással, nem sokkal később olvasom az újságban, a Bevízt játszó színész egy konyhakéssel harakirit követett el, magába szúrta a rettentő kést a konyhaszékén ülve, és szétvagdosta vele a beleit, csúnya játék, nem is csodálom, az a darab roppant egy genya ügy volt, úgy be-

széltek benne a színészek, hogy még én is elpirultam tőlük, a közönség fele kiment előadás közben, és hangosan anyázta a szerzőt, aki egészen biztosan ott ült valamelyik hátsó sorban, és égett a pofájáról a bőr, ha csak be nem volt nyomva, ezek mind ilyenek, anyáztatnak a színpadon, aztán meg azt szeretnék, hogy a közönség könnyes szemmel imádja az ordenáré zsenijüket, hogy meghalt-e, azt már nem tudom, mert annyira nem érdekelt a Beviz-ügy, a dörmögés zajára megvadult a kutya és a bokám felé kapott, erre ijedtemben rendesen oldalba rúgtam, egyszer megharapott egy kutya, vagy csak álmodtam, hogy a lábamba mart, de akit egyszer már megharap egy kutya, vagy egyszer már álmodott egy megharapástól, szörnyen tud félni, nem is félni, kétségbe esni, és a kétségbe esés az azonnali cselekvést váltja ki az emberből, jelen a hatalmas rúgást, önvédelem, reflex, miegymás, az eb, hogy ne mindig a kutyát használjuk, vinnyogva hentergőzött a lépcsőfokokon lefelé, nyomban meg is bántam indokolatlan szigoromat, no, gyere, te kis árva, nyúltam furdálásos szánakozással utána, még épp elértem korcs kis farkát, azt ragadtam meg, vinnyogva ellenkezett, forogni próbált, sértődötten, hogy most már valóban meg is harapjon, de ügyes voltam és elszánt, így hagyta, hogy odahúzzam magamhoz, határozottan értelmes kis feje van, állapítottam meg, amikor egyvonalba került a szeme az enyémmel, szórakozottan simogattam a gerincét, mi lesz veled, töprengtem, mi akkor, ha sikerül bejutnom, be oda, nyilván nem jöhet utánam, hogyisne, egy kutyával csak gond van, több, mint egy gyerekkel, mert az ember porontya előbb-utóbb valahogy majd csak felnő, és nincs vele napi gond, de a kutya soha nem nő fel, csak öregszik, így a gond se foszlik soha szét körülötte, az ember a gondot csak egy ideig tudja szeretni, azután kilúgozódnak a vállalás nemességéből az éltető ízek, az önbecsülést jótékonyan felpumpáló visszajelzések sem tudják egy idő után megmozgatni a belső tartalékokat, a gond elveszíti a gondoskodás értelemben megkaphatott melegségét, teherré válik, undorító, deprimáló kényszerességgé, púppá a hátán, pörsenésé a seggen, hazudik, a ki azt állítja, szeret gondoskodni a másokról, csak a szerepzavarát akarja leplezni veled, etetni, itatni, nem beszélve arról, hogy minden nap többször megsétáltatni is kell, hogy el tudja végezni a dolgát, bennem pedig egyre fogyóban a szándék, hogy megmutatkozzam a továbbiakban a napfény világának, nyomban elundorodtam a megfogalmazástól, a *napfény világa*, patetikus és semmitmondó szöveg, az is lehet, persze, hogy mindösszesen ennyi mondandóm maradt a világról, amelynek a napja is kínozni tud csak, ellehetetleníteni létezésemet a rapszos kövön, öklömmel megint verni kezdtem az ajtót, még szerencse, hogy nem volt elég erő bennem, különben betörtem volna a verejtékező papundekli-lemezt, ütöttem, ahogy csak bírtam, és egyfolytában ordítottam, hogy csak a számon kifért, s most nem hiába, de nem ám, mert résznyire nyitódott az ajtó, bentről savanyú homály ömlött ki, egy citromfej körvonalazódott a homályömlés mögött, aszott kis asszonyarc, vala-

honnan ismerős, idegenül meredt rám, mit keres itt, erre még nem válaszoltam, mert jobbnak láttam azonnal akcióba lendülni, vállammal nagyot taszítottam az ajtón, de nem tudtam a rést megnagyobbítani, a ringyója ugyanis, gondolom, számítva erőszakosságomra, beakasztotta a védőláncot, így csak felmázolódtam a forró farostlemezre, ezen mintha elmosolyodott volna, az is lehet, elfintorodott, mintha, egy *minthán* azért nagyon sok múlik, ezt hadd mondjam el, itt például az, hogy tovább rohadhattam a kövön, és nem mintha, de nagyon is életszerűen, a nő azt kérdezte, kicsoda maga, és mit akar, mint abban a szaros drámában, ki maga, és mit akar itt, hát ki lennék, én vagyok, és bemenni akarok, maga nem lakik itt, én magát nem ismerem, mondta a nő, és az ajtó becsukódott az arca előtt, rázárva ismét a savanyú homályt, hanyatt dőltem, a kutya szűkülve próbált kiszabadulni alólam, lehunyt szemmel feküdtem a lépcső kövén, miközben tisztán hallottam, hogy a nézők felállnak a helyükről, és hazamennek, taps és ünneplés nélkül, a székek felcsapódnak és elhallgatnak, egy pillanatig csönd, azután benyomul a takarítószemélyzet, egy vastag női hang csattan fel, szóljanak a díszletezőknek, hogy vigyék ki a színpadról azt a dögöt, és nehéz léptek közelednek, érzem, hogy megragadnak, hogy néz ki, ember, összehugyozta magát, emelnek és visznek, zajt és zúgást hallok, azután csönd, hűvösség, azután csönd és hideg, azután pedig sötét, pedig

a katonabogár a rendőri váll-lapon még akkor is ott gubbasztott, amikor már hétmérföldes robogással közeledtünk a szanatóriumhoz, én a teherautó platóján hevertem, a rendőr valami sámlin üldögélt fölöttem, egyik kezével az oldalfába kapaszkodott, a másikban a tányérsapkáját szorongatta, igen, ezekkel a sapkákkal mostanában elég sok bajom van, gondoltam, de ő szerencsére nem látott bele a gondolataimba, sőt, elégedetten pislogott felém, ha nem is barátságosan, barátságossága abban a pillanatban elpárolgott ugyanis, amint a jegyzőkönyv aljára rávakartam, kezétől segítve, a nevemet, a naptól és verejtéktől meggyötört papírlapot villámgyorsan a táskájába süllyesztette, vizet ugyan nem adott még ekkor sem, de ígéretét félig-meddig beteljesítve, arrébb húzott a napról, így félárnyékba került a felsőtestem, ami leírhatatlan változás volt az eddigiekhez képest, ő maga kiment az út mellé, és megpróbált autót leállítani, de úgy látszik, itt mindennapos helyzet, hogy egy rendőr integet az autósoknak, mert eszük ágában sem volt megállni az integető alaknak, csak zúgtakzúdultak tovább, mintha észre sem vennék a méltatlankodó hivatali embert, nohiszen, vinnyogtam magamban, ez a te hatalmas rended, ami a hozzád hasonlók vállán nyugszik, erre, mintegy válaszul, mégis sikerült egy teherautót bepaliznia, koszlott kis jószág, legfeljebb disznószarszállításra alkalmas, amikor a vékony, fiatal férfi kikászálódott a pilótafülkéből, a rendőr mellette termett, és jó pszichológiai érzéssel, ellentmondást nem tűrő hangon rámordult, ott van a dög a fa mellett, segítsen feldobni a platóra, az ember először halálra

rémült, azt hitte, hogy egy hullát kell felpakolnia az autója platójára, kezével megpróbálta eltolni maga elől a látványomat, de a rendőr a karjánál fogva vonszolni kezdte a helyszín felé, ami én voltam, így kénytelen volt szembesülni velem, megpillantva szomjúságtól verdeső számat, kissé megnyugodva és felbátorodva azt kérdezte, mi történt ezzel, mire a rendőr barátságatlanul csak annyit mondott, semmi köze hozzá, nagyon szomjas lehet, állapította meg a sofőr, dögöljön meg, vetette oda a rendőr, szeme villanásával jelezve, hogy nem kívánja tovább folytatni ezt az el sem kezdett beszélgetést, lehajoltak és nagyokat nyögve fölemeltek, egyik a vállamat fogta, a másik bokámnál a két lábamat, ordítottam a fájdalomtól, olyan volt, mintha egy nagy konyhakést forgattak volna meg a fejemben, amazok nem sokat törődtek velem, feldobtak a teherkocsi platójára, tényleg, akár egy dögöt, a szanatóriumnál álljon meg, kiáltott utána a rendőr a platóról, aki nyilván beszállhatott volna a vezetőfülkébe, ám az feltehetően szabálytalan lett volna, még dög-állapotban sem tanácsos magára hagyni a megfigyeltet, utaztunk hát ketten, a rendőrrel, nagyon látszott rajta, hogy készült hazamenni végre a ronda feleségéhez, aki néha megrángatja kézzel a faszát, meg az ostoba fiaihoz, akiket már születésük előtt rendőrré predesztinálta a sorsuk, megvan a jegyzőkönyv, el van simítva a dolog, velem meg majd csak lesz valami, fél szemmel is ember az ember, ebsont beforr, a forradások meg egyenesen férfiasítják az ember arcát, azért, biztos ami biztos, amikor leemeltek a szanatórium szomszédságában a platóról, a rendőr komoran figyelmeztette a sofőrt, tanácsosabb azonnal elfelejtenie, amit látott, ha nem akar magának kellemetlenséget, a galléromnál fogva tartott, most járnunk kell, sziszegte, járunk egyet, bátyuska, lépned kell szépen, és lépkedtünk, lassan és fájdalmasan, nagysokára elértünk az italárus napernyőjéig, egy nagy pohár hideg kvaszt ennek a forró fejű fiatalembernek, kedélyeskedett a rend őre, izzadós, terebélyes asszonyosság meregette egy hordóból a gyanús külsejű nedűt a sorban állók poharába, összecsapta a kezét, amikor meglátott, mit tettetek ezzel a szegény fiúval, ember, hát nektek már semmi se szent, és a kezembe nyomta a korsót, vedd úgy, hogy nem hallottam, sziszegte a rendőr, ostoba jószág, ha tudnád, milyen veszélyes elem, akkor nem járna a pofád, veszélyes, veszélyes, mindenkire ezt mondjátok, berzenkedett tovább nagy bátran az asszony, legalább a vért lemosnátok róluk, mi közöd hozzá, vonszolt arrébb a rendőr, végre inni kezdtem az italt, mohón, szinte önkívületben, észre sem vettem, hogy fele a mellemre ömlött, csak azt éreztem, hogy szétárad bennem a hidegség, hogy a szomjúság verdesése alább hagy, hogy kitisztul az agyam is, hogy a fájdalom állandósult érzetét átveszi valami megváltó zsidobadás, szeretetfélét éreztem és hálát, mindkettő a rendőrré irányult, azon vettem észre magam, hogy szeretném ezt a derék férfit átölelni, háromszor orcán csókolni, érezni a malacbőr finom verejtékilletát, a rendőrkabát posztójának a durvaságát, később sokat gondoltam erre az érzésre, erre a megelőzhetetlen

és minden bizonnyal rossz irányba tartó érzelmre, ami talán a hála határtalansága miatt támadt fel bennem, s mindegy is volt egyszerre, hogy a szenvedésből megváltó a szenvedés előidézője volt, banális történet, a kínzottnak egy idő után erős érzelmi kötődése támad a kínzójával, akár akarja, akár nem, s ezt a rendőr is megérezhette, mert megenyhült a tekintete, gyere, bátyuska, most visszaadlak a tieidnek, aztán áldás békesség, morogta kedélyesen, ismét megragadott, és elvonszolódtunk együtt a szanatórium főbejáratáig, ott kirángatta a különös kettősüinktől babonás rémületbe dermedt portást a fülkéjéből, vidd az idegent a szobájába, és hozzátok rendbe, adta ki az utasítást, ellentmondást nem tűrő hangon, mossátok meg, dugjátok ágyba, figyeljetek rá jobban, mert nagyobb baj is lehetett volna, no, ég áldjon, támasztott oda a falhoz, és elindult kifelé, egyszer azért még visszafordult, a kvaszra a vendégem voltál, legyintett a kezével, és jókedvűen becsapta maga mögött a nagy sötét, faragott kaput

WÜRTZ ÁDÁM: MESÉLŐ